

Aquelles Festes Majors

per Josep Puig

Un capvespre de juliol, venint de la feina, dos amics ja entrats en anys, sostenien el següent diàleg:

—I bé, què es diu aquest any de la Festa Major?

—D'aixó que fan ara en dius Festes Majors?...

—Tens raó noi; és alló que es diu dels de Jerusalem, que com més anem...

—Menys valem.

—Justa. La jove de casa no sé d'on ho ha tret, però diu que aquest any serà un xic més lluïda.

—Ja seria hora, perquè d'uns anys a aquesta part, sembla que la Festa Major passi una mena de malura.

—I tant. Algun any, si no haguéssin estat les parades i quatre moixigangues més, el demés no ens feia quedar gens bé davant dels convidats.

—Aixó de les moixigangues, deus voler dir els «caballitos» i els «autos de choque» que diu el menut de casa.

—No m'en parlis. Per culpa d'aquests trastos, la festa ens costa un ull de la cara.

—Que també hi ets aficionat?...

—Ca!.. La quitxalla de casa, que dels autos no s'en mourien mai!...

—I molts de grans també. Amb l'excusa dels petits s'hi passegen els grans. L'any passat hi vaig anar a badoquejar una mica. Mare de Déu, Mare de Déu! Quina màquina de fer pessetes!... D'alló sí que s'en pot dir fer el segar i batre d'un plegat.

—Tens raó. Quin ham més bó per agafar la gent. Fins baralles i tot, hi ha per pujar-hi.

—I quines Festes Majors s'hi havien fet en aquella plaça!... Alló sí que eren Festes Majors. Ho recordes?..

—No m'en tinc de recordar!.. Aquells envelats amb aquell bé de Déu de cortinatges i velluts, alfombres i lluminàries...

—Fins algun any s'havia estrenat la vela. Alló si

que eren envelats!

—I aquelles dances que hi ballàvem. No hi havíem giravoltat poc amb la meva vella de casa. Jo, mudat com un nuvi... Vestit i sabates noves... i ella... ¡Ai, i que en féiem de goig!.. Aquelles dances eren un vi-ver de casaments.

—Vaja, no t'hi engresquis, que ja s'ens ha fet fosc.

—Ara fins es comporta que ballin amb mànegues de camisa i espartenyas; en els nostres temps ho haguéssim provat!

—I d'aquells concerts amb obligats de cornetí o clarinet que ens hi tocaven aquelles orquestres tan bones que venien, qué m'hi dius?

—Que el que corra avui no ho són d'orquestres. Només fan que «so-roi».

—I t'has fixat amb aquests músics que van tant virolats que en diuen orquestrines? Jo no ho havia vist mai que per tocar s'haguessin de fer tant es cabrioles.

—A casa, si sortim a parlar de balls amb el jovent, ja és segur que tenim sarau. Ells que si no hi ha com aixó que en diuen «got» i «bufi-bufi».

—Jo, aquelles «americanes».

—Alló sí que era ballar íí.

—Mireu, els dic. Si algún dia per casualitat alguna orquestra els n'hi enceta una, i surt una «pareja» que la sàpiga ballar, veureu com tothom hi bada...

—Tens raó. Aquells temps... Qui hi pogués tornar!

—Noi, no s'hi pot ésser dos cops.

—Ara, per nosaltres la Festa Major que vagi bé a la taula, que el demés són trons.

—Ep!; i encara no fem massa el valent, que amb aixó de la pressió, et posen la por al còs, i...

—Ja estem ben guarnits!

I un: Bona nit, i fins demà, trencà aquest diàleg de Festa Major.

